

öregem, mit csinálsz te itt? — vagy legalább egy jóestét kívánok... egy alászolgája, vanszerencsém... de nem jött senki. Családok ültek s óvatosan éjtszakáztak a japán lámpák alatt, kereskedők, két katonatiszt trafikért nézett be — hűha, ilyen késő van már! — s Áron ült, ült a sarokban egy háromszögletű tükör alatt, mint egy tárgy, amit ott felejtettek, egy esernyő... nyütt keménykalap... félkesztyű... nem jön utána senki. Kültelki kerítések mögött, salakos gyárudvarok hátában, egy-egy rongyos félszer alatt, tört fogaskerekek, drótok, huzalok, rozsdáette vasak fölött néhol egy villanylámpa ég sárgán és koszosan, cél és ambíció nélkül... egyszer valamiért, valaki, egy gondatlan rakárnok, meggyújtotta s úgy hagyta, azóta ég a rongyos körte, míg rendre elfogy, elhamvad, kiég s abbahagyja az áldatlan virrasztást a titokzatos lim-lomok fölött... — eh, fizetni — s elködörgött, ki az éjtszakába.

(Folyt. köv.)

Török Sándor.

A MULT.

*Hiába siratom, ami már elmúlt.
Ó édes álmok,
A mámorotokat elmossa a mult.*

*Nagy várakozások, gyújtó remények
Csak voltak, voltak,
Merengő lelkemben ma már nem élnek.*

*Első szárnycsapások, sikervárások,
El nem is hiszem,
Hogy az éveimmel néktek sírt ások.*

*Szép szemed kék tava sem tűnik elő,
Ó édes Évám,
Minden a múlté már, vissza sohse jő!*

*Májusi dús színek, képek és dalok,
Mind szétfoszlottak.
Nem lesz már többé jövő, érzem, meghalok...*

Vöröss József.